

Debreceni Ítéltábla

Bf.III.74/2026/8.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2026. június 30. napján megtartott tanácsülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben az Egri Törvényszék 2025. november 4. napján kihirdetett 6.B.5/2025/26. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a tárgyalás folytatólágosságára utalást mellőzi.

A vádlott lakcíme: Cím1, kézbesítési címe: Cím2, telefonos elérhetősége: szám

A határozat ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az Egri Törvényszék rendelkező rész szerinti üggyöntő határozatában Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulata szerinti testi sértés büntetében. Ezért – mint többszörös visszaesőt – 5 év fegyház fokozatú szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint kötelezte a vádlottat 363.353 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen – a kihirdetést követően nyomban – vádlott és védője jelentettek be fellebbezést elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért. Az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

[3] A vádlott védője a Büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 584. § (6) bekezdése ellenére fellebbezését írásban nem indokolta.

[4] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.487/2025/2. számú észrevételében kifejtett álláspontja szerint a bejelentett védelmi perorvoslatok nem alaposak. A törvényszék az eljárást a perjogi rendelkezések megtartásával folytatta le és széleskörű bizonyítási eljárást követően, a bizonyítékokat egyenként és összességében is okszerűen mérlegelve állapította meg tényállását, amelyből helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére. Emellett indokolási kötelezettségét is teljesítette, mindössze a vádlott előéleti adatait szükséges pontosítani az iratok alapján. E pontosításokat követően az ítélet mindenben megalapozott és felülbírálatra alkalmas, a tényállás a másodfokú eljárásban is irányadó. A bűncselekmény jogi minősítése törvényes, ahogy a vádlottal szemben kiszabott büntetés neme és mértéke is, e körben csupán a súlyosító körülmények egészítendőek ki a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetéssel, illetve a vádlott provokatív magatartásával. Tekintettel arra, hogy az elsődleges védelmi fellebbezés a bíróság mérlegelési tevékenységét támadja, a büntetés enyhítésére pedig indok nem mutatkozik és a járulékos kérdésekben hozott rendelkezések is törvényesek, indítványozta, hogy az előéleti adatok pontosítását követően az ítéltábla a Be. 605. § (1) bekezdése alapján a törvényszék ítéletét tanácsulésen hagyja helyben.

[5] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének felülbírálatát a Be. 598. § (2) bekezdés első fordulata alapján tanácsulésen végezte el, tekintettel arra, hogy nyilvános ülés vagy tárgyalás kitűzését senki nem indítványozta, tárgyalás szükségessége pedig nem merült fel [Be. 598. § (2) és (5) bekezdés].

[6] A védelmi fellebbezések nem alaposak az alábbiak szerint.

[7] Az ítéltábla az előterjesztett fellebbezés okára és irányára tekintettel, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül. Teljes revízió keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmény minősítését, a büntetés kiszabását, intézkedés alkalmazását, az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását, emellett hivatalból döntött a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása alapján az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekről.

[8] A felülbírálat során mindenekelőtt megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást alapvetően a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pont], amely az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna, és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezte volna. Pervezetése során azonban a törvényszék relatív eljárási hibát vétett azzal, hogy a 2025. április 24. napján megtartott tárgyaláson (13. jegyzőkönyv 7-10. oldalig) tanú3 tanút - azon nyilatkozata ellenére, hogy az elkövetés idején élettársi kapcsolatban élt a vádlottal, kihallgatása idején azonban már nem - arról tájékoztatta, hogy a vallomástételt hozzátartozói viszonya alapján nem tagadhatja meg. Bár ezt követően a tanú úgy nyilatkozott, hogy nem elfogult, tud elfogulatlan vallomást tenni, a bíróság megállapította, hogy a Be. 170. § (1) bekezdése, 171. §-a, 172. § (1) bekezdése, 173. § (1) bekezdése és 174. § (1) bekezdése értelmében nincs akadálya kihallgatásának. A Be. 169. §

(2) bekezdése szerint azonban a tanú vallomástételének akadályát figyelembe kell venni akkor is, ha az a bűncselekmény elkövetésekor, illetve akkor is, ha a kihallgatásakor áll fenn. A hozzátartozó fogalmát a Btk. 459. § 14. pontja tartalmazza, amely szerint hozzátartozó - többek között - az élettárs is. A hozzátartozói viszonyt tehát, mint tanúzási akadályt akkor is figyelembe kell venni, ha az a bűncselekmény elkövetése után létesült és a kihallgatáskor fennáll, de akkor is, ha a bűncselekmény elkövetésekor állt fenn, ám a kihallgatás idejére már megszűnt.

[9] Mindezek okán tanú3 tanú bíróságon tett vallomása - figyelemmel arra is, hogy a nyomozás során ugyanezen mentességi okra hivatkozva a vallomástételt megtagadta - bizonyítási eszközként nem volt figyelembe vehető, így azt az ítéltábla a bizonyítékok köréből kirekesztette [Be. 507. § (1) bekezdés], egyben mellőzte az elsőfokú ítélet indokolásából a [20] bekezdést. Mivel mindez a tisztességes eljárás sérelmével nem járt, a vádlott védelemhez való jogát nem sértette, nem volt kihatással sem a bűnösség megállapítására, sem a büntetés kiszabására, a másodfokú felülbírálatnak ezen szabálysértés nem képezte akadályát.

[10] Ezt követően az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottságát vizsgálta a Be. 592. § (1) és (2) bekezdései alapján.

[11] Megállapította, hogy a törvényszék széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le, ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, az ügy helyes eldöntése szempontjából valamennyi lényeges személyi és tárgyi bizonyítékot megvizsgált, azokat a logika törvényei és az észszerű gondolkodás szabályai szerint értékelte, bizonyítékértékelő tevékenységéről ítéletének [9]-[26] bekezdéseiben számot adott. Foglalkozott a vádlott nyomozás során tett vallomásaival, miszerint első gyanúsított ki hallgatása során a cselekményre egyáltalán nem emlékezett, több, mint három hónappal későbbi kihallgatásán azonban már részletesen beszámolt a történetről. Ennek lényege szerint a sértett már vérző sérülésekkel jelent meg a dohányboltnál és egy késsel rájuk támadt, ezért lökött rajta egyet és felszólította, hogy hagyja abba, ekkor a kést a sértett zsebre tette és leült, a dohánybolt alkalmazottja pedig értesítette a mentőket. Az elsőfokú bíróság elmulasztotta azonban a vádlott bírósági szakban tett vallomásának ismertetését. A tárgyaláson ugyanis a vádlott vallomását megváltoztatta és bár továbbra sem ismerte el bűnösségét, azt vallotta, hogy a sértett egy vízaknába esett bele, így szerezte a sérüléseit, illetve további körülményként előadta, hogy a helyszínre érkező tanú2 rendőr utasítására hagyta el a helyszínt, pedig ő segíteni szeretett volna. Ezt követően vallomást már nem tett, kérdésekre nem válaszolt, mindössze észrevételeket tett. Az elsőfokú bíróság a vádlotton kívül a tárgyaláson kihallgatott valamennyi helyszínen járt rendőr-tanút - tanú2t, tanú4t és tanúlet -, akik a vádlott valamennyi érdemi állítását egyhangúan cáfolták, emlékeztek a vádlott aznap - korábban, más helyszínen - foganatosított igazoltatására és a dohánybolt biztonsági kamerája által rögzített feltételeken őt egyértelműen felismerték, határozottan állították, hogy a sértettnél ruházatának átkutatásakor kést nem találtak, a vádlott az előállításakor kifejezetten agresszíven viselkedett és cáfolták azt is, hogy a helyszínről ők küldték volna el. A tanúk tehát egyértelműen a különleges bánásmódot igénylő sértett1 sértett vallomását támasztották alá, ahogyan az általa elszenvedett sérülések tekintetében nyilatkozó igazságügyi orvosszakértő, valamint a felsorolni elmulasztott okirati bizonyítékok tartalma is a sértett állítását igazolták, így a

nyomozás elrendeléséről szóló feljegyzés, feljelentés, elsődleges intézkedésről és kamerafelvételtől készült feljegyzés, a sértett orvosi dokumentumai a településnévi Szociális Otthon megkeresésére adott válasza. Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a vádlott tagadó vallomásaival szemben az egyirányba mutató személyi és tárgyi bizonyítékok alapján, mérlegeléssel állapította meg.

[12] Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége mindenben megfelelt a formál logika törvényszerűségeinek, mely mérlegelő folyamat eredményeként a tényállást valósághűen állapította meg, az ítéltábla megalapozatlansági okot nem talált, a törvényszék - a fenti kisebb kiegészítéssel - indokolási kötelezettségét is teljesítette. Mindezek okán az elsődleges védelmi fellebbezés nem vezetett eredményre.

[13] Az ítélet teljes vagy részbeni megalapozatlanságát eredményező ok hiányában a másodfokú bíróság a határozatát – a tényálláshoz kötöttség elvéből adódóan – az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja. Ennek jogszabályi alapja a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése, amely szerint a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító erejük. A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti szabad értékelése és védett a mikénti mérlegelése, ami a bizonyíték bizonyító ereje felülmérlegelésének főszabály szerinti tilalmát, a közvetlen bizonyítékvizsgálat, bizonyítékkal szembesülés tiszteletben tartását jelenti (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.).

[14] Az ítéltábla vizsgálta a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket és előéleti adatokat [Be. 561. § (3) bekezdés a) és b) pont] is, amelyek azonban - a tényálláshoz kötöttség elvét nem sértve - az iratok alapján, az alábbi kiegészítésre és helyesbítésre szorultak (elsőfokú ítélet [2] bekezdés):

- a vádlott *egyedülálló, élettársi kapcsolata időközben megszűnt* (13. jegyzőkönyv 9. oldal),
- az Egri Járásbíróság 12.B.615/2012/32. számú ítéletében a vádlottat *társtettesként elkövetett garázdaság vétsége* miatt ítélte el, *a bűncselekmény elkövetési ideje: 2012. július 31.*,
- az Ózdi Járásbíróság 3.Bk.293/2013/2. számú ítéletében elbírált cselekmény *elkövetési ideje 2013. szeptember 15.*,
- az Ózdi Járásbíróság 6.B.502/2014/8. számú, illetve a Miskolci Törvényszék 1.Bf.737/2015/5. számú határozataival *2 rendbeli lopás vétsége* miatt ítélte el a vádlottat, *a bűncselekmények elkövetési ideje: 2014. március 22. - május 26.*,
- az Ózdi Járásbíróság 6.B.458/2015/3. számú ítéletét a Miskolci Törvényszék 7.Bf.391/2015/3. számú határozatával bírálta felül, a vádlott bűnösségét *társtettesként elkövetett lopás vétsége, társtettesként elkövetett garázdaság vétsége és társtettesként elkövetett magánlaksértés büntette* miatt mondta ki, *a bűncselekmények elkövetési ideje: 2014. május 29.- május 31.*,
- az Ózdi Járásbíróság 6.Beü.86/2016/2. számú összbüntetési ítéletéből *a vádlott feltételes kedvezményrel 2017. január 16. napján szabadult, feltételes szabadsága 2017. április 26. napján járt le,*

- az Ózdi Járásbíróság 11.B.165/2016/54. számú ítéletével a vádlottat *6 rendbeli társtettesként elkövetett lopás büntettének kísérlete* miatt ítélte el, *a bűncselekmények elkövetési ideje: 2015. december 4.,*
- a vádlottat időközben: az Ózdi Járásbíróság 11.B.185/2022/14. számú ítéletével, amely a Miskolci Törvényszék 7.Bf.68/2023/8. számú határozatával 2023. június 26. napján emelkedett jogerőre, 2 rendbeli jármű önkényes elvételének büntette és lopás büntette miatt, halmazati büntetésül 2 év fegyházbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Elkövetési idő: 2022. június 22., szabadságvesztés kezdő napja: 2023. november 2., utolsó napja: 2025. május 17.,
- továbbá: az Ózdi Járásbíróság 11.B.131/2023/54. számú ítéletével, amely a Miskolci Törvényszék 7.Bf.375/2025/8. számú határozatával 2025. november 24. napján emelkedett jogerőre, ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége miatt, mint többszörös visszaesőt, 10 hónap börtönbüntetésre 4 év közúti járművezetéstől eltiltás büntetésre, valamint 2 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Elkövetési idő: 2022. június 22. (erkölcsi bizonyítvány).

[15] Büntethetőségi akadály hiányában a törvényszék törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a bűncselekmény jogi minősítése is helyes volt, ahogy a Kúria 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatára történt hivatkozások is, az eljárás adatai alapján csupán testi sérülés okozására irányuló szándék volt igazolható, a ténylegesen bekövetkezett eredményre tekintettel a vádlott cselekménye eshetőleges szándékkal elkövetett (Btk. 7. § második fordulat).

[16] Az elsőfokú bíróság a Kúriának a büntetés kiszabása során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. Büntető Kollégiumi véleménye figyelembevételével csaknem teljeskörűen feltárta a vádlott javára és terhére értékelhető alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, mindössze a súlyosító körülmények voltak kiegészítendők azzal, hogy a vádlott büntetőeljárás hatálya alatt követte el cselekményét.

[17] A törvényszék a büntetési célok szem előtt tartásával, a büntetéskiszabás elveire figyelemmel, valamennyi szempontot gondosan mérlegelve, helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottal, mint többszörös visszaesővel szemben - különösen a bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességére tekintettel - kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása szolgálja megfelelően a büntetési célok érvényre juttatását. Helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság ítéletének [39] bekezdésében a középértékre vonatkozó Btk. 80. § (2) bekezdésében írt szabályokat is, azonban a középértéket helytelenül 5 évben határozta meg, tekintettel arra, hogy figyelmen kívül hagyta a többszörös visszaesőkre vonatkozó külön rendelkezéseket. A Btk. 89. § (1) bekezdése szerint ugyanis a különös és a többszörös visszaesővel szemben az újabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa szabadságvesztés esetén a felével emelkedik, de nem haladhatja meg a 25 évet. A vádlott kétségtől a Btk. 459. § (1) bekezdés 31/b. pontja szerint többszörös visszaesőnek minősülő bűnismétlő, esetében a büntetési tétel 2-8 évig terjedő szabadságvesztésről 2-12 évig terjedő szabadságvesztésre emelkedik, így a középérték 7 év, a bíróságnak ebből kellett kiindulnia.

[18] Valamennyi szempontot egybevetve, a magasabb középértékre és a súlyosító körülmények fenti korrekciójára is tekintettel, a védelmi másodlagos, a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezés nem foghatott helyt, a büntetés súlyosítására pedig - a beállt súlyosítási tilalom miatt – nem volt lehetősége az ítéltáblának, a szabadságvesztés tartama ugyanis, figyelemmel a bírói gyakorlatra is méltányosnak, mintsem súlyosnak volt tekinthető. Törvényes és arányos volt a végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt vádlottal szemben közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása, és megfeleltek a jogszabályi rendelkezéseknek a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátás kizártságára, továbbá a bűnjelekre és a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezések is, amelyek pontosítást nem igényeltek.

[19] Fentiek alapján az ítéltábla a törvényszék ítéletét - tanácsülésein eljárva - a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta, mindössze a vádlott pontosított lakcímét, bejelentett kézbesítési címét és telefonos elérhetőségét tüntette fel a Be. 184. § (2) bekezdés f) és g) pontjaira figyelemmel, a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontja alapján, valamint mellőzte a tárgyalás folytatólágosságára történő utalást a Be. 451. § (2) bekezdés c) pontja és 561. § (1) bekezdése alapján, tekintve, hogy nyilvános tárgyalás esetén a folytatólágosságra utalás feltüntetése a törvény szövegéből nem vezethető le, a tárgyalás egységes egésznek tekintendő megnyitása és berekesztése között.

[20] A másodfokú bíróság határozatával szemben a további fellebbezés lehetősége a Be. 615. § (1)-(2) bekezdéseiben foglalt feltételek hiányában kizárt.

Debrecen, 2026. június 30.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, Dr. Mocsáry Eszter s.k. előadó bíró, Dr. Deák Judit s.k. bíró

Záradék: Az Egri Törvényszék 6.B.5/2025/26. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen végzésével a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. június 30.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke

